

βας, μετὰ τρεῖς μῆνας ἠναγκάσθη, ἐκ τῶν τρομερῶν ἐξόδων τῶν Ἑλλήνων, ἐκ τῆς πανώλους καὶ τοῦ ψυχούς τοῦ χειμῶνος, νὰ συναθροίσῃ τὰ πάσχοντα λείψανα τοῦ στρατοῦ του, καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ὑπερβόρεια αὐτοῦ πασαλίκια.

Εἰς μάτην αἱ παχείαι ὑποσχέσεις τοῦ Διβανίου ἠδυνήθησαν πλέον νὰ πείσωσι τὸν βεζύρη τούτου τὸ ἐρχόμενον ἔαρ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐκστρατείαν.

Τὸ Μεσολόγγιον κατέστη διὰ τὸν Μουσουλμάνον ἄντρον μυθολογικόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατέκον οἱ Πύθωνες καὶ οἱ δράκοντες ὅλης τῆς Ἰσλαμικῆς κολάσεως, ὡσάκις δὲ περὶ τούτου ὠμίλου, ὠμίλευν μὲ φρίκην, ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος λουόμενοι.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι τῆς πόλεως ταύτης ἦσαν χρυσαῖ, φαεινόταται.

Ἄπαντες συνέρρεον πανταχόθεν ἐδῶ νὰ κατοικήσουν. Δὲν εὐφραίνεται δὲ τοσοῦτον ἄλλαχού ὁ ἄνθρωπος, οἰκοδομῶν οἰκίαν, ὅσον ὑπὸ τὰς ἀσπίδας πόλεως ἀπαθανατισθείσης, μάλιστα ὅτε τὴν κτίξῃ μὲ τὸν αὐτὸν σίδηρον καὶ λίθους, οὗς ὁ ἐχθρὸς μετ' ἀποτυχίας μετεχειρίσθη πρὸς καταστροφὴν τῆς.

Ἡ εὐθυμία, ἡ κίνησις, ἡ ἀναζωπύρησις τῆς πόλεως παρίστανε τερπνὴν πανήγυριν, πρὸ πάντων ὅτε, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1824, ἀφίχθη καὶ ὁ Δόρδος Βύρων.

Καθ' ὃν χρόνον οἱ Ἕλληνες ἔτρεχον μετ' ἐνθουσιασμοῦ νὰ ἴδωσι τὸν ἐνδοξόν τούτου τῆς Εὐρώπης ἄνδρα, λυπηρὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ δυστυχῆς Θρασύβουλος ἐνοσηλεύετο εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἡ πληγὴ του ἐλάμβανεν ὡς ἡμέραι χαρακτῆρα πολὺ σοβαρὸν τινὲς μάλιστα τῶν ἰατρῶν ἐσκεπτονο ν' ἀποκόψωσι τὸν μῆρὸν αὐτοῦ, ὅπως τῷ διασώσωσι τὴν ζωὴν.

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸν ἐγκαταλείψωμεν, ἂν καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἵνα μεταβῶμεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἡ φίλη Ἀνδρονίκη σπουδαίως μᾶς προσκαλεῖ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

